

[Preben Møller Hansen]

værftsindustrien, men på en lang række af virksomheder er der mulighed for at få beskæftigelse. Det er kun et spørgsmål om at få dette Folketing og arbejdsministeren til at sætte sig ind i forholdene i stedet for at komme med nogle flutte tal, som en eller anden embedsmand har udregnet, og læse dem op fra et dødssygt stykke papir.

I den forbindelse vil jeg gerne fremsætte et forslag om motiveret dagsorden:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget gør gældende, at regeringen aktivt skal arbejde for, at der sættes offentlige produktioner i gang både i kommunalt, i amtligt og i statsligt regi for i første omgang at nedbringe arbejdsløsheden.

Også inden for den private sektor er der rige muligheder for at øge beskæftigelsen.

Folketinget kan henvise til, at der kan skaffes arbejde inden for landbrug, gartneri, fiskeri, industri, bygge- og anlægsvirksomheder m.m.

Samtidig vil en fordeling af den samfundsmæssige arbejdsbyrde være et egnet middel til afskaffelse af arbejdsløsheden.

Folketinget kan her pege på indførelse af en sabbatordning, længere ferie og barselorlov, generel arbejdstidsnedsættelse m.m.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 52).

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er nu stillet følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i den videre debat.

Kaj Poulsen (S):

Jeg havde egentlig regnet med at sige til Fælles Kurs, at det ikke skulle have utak for at have rejst denne debat, for vi mener rent faktisk, at Danmarks beskæftigelsesproblemer er taget af dagsordenen og har været det, siden denne regering tiltrådte.

Men efter hr. Preben Møller Hansens indlæg, hvoraf jeg kan forstå, at revolutionen skal gennemføres, før der kan gøres noget ved sagen, må jeg ærlig talt indrømme, at det var utrolig skuffende, hvad Fælles Kurs havde i kurven til os, utrolig skuffende. Jeg må så tro, at denne debat er rejst, for at man kan komme med en af de lange og høje og indholdsløse taler, som vi

har hørt her af hr. Preben Møller Hansen. Det var skuffende. Jeg troede, Fælles Kurs havde noget i posen til os, men det havde de ikke.

Statsministeren erkendte for et par uger siden, at der er voldsomme problemer med beskæftigelsen i Danmark, og der er ingen tvivl om, at der kan udtrykkes glæde over, at den erkendelse er nået ind i regeringskontorerne. Det synes vi er godt, for det er det udgangspunkt, man må tage, før vi kan begynde at bekæmpe problemerne effektivt i Danmark.

Men jeg må indrømme, som jeg også sagde ved den forrige forespørgsel, at vi i tirsdags blev skuffede, da statsministeren kom med erklæringen om, at man skam var på rette vej. Det tyder på, at det, at regeringen faktisk har fjernet beskæftigelsesproblemerne fra dagsordenen i den politiske debat siden 1982, skal være permanent.

Vi mener, at de menneskelige problemer, vi har i samfundet på baggrund af beskæftigelsesproblemerne, trænger til en betydelig mere aktiv indsats, end vi har set fra regeringens side. Langsomt, men utrolig sikkert har regeringen nemlig elimineret hele den aktive arbejdsmarkeds- og beskæftigelsespolitik, som den forrige regering havde indført.

Jeg ved godt, at samtlige regeringspartiers ordførere formentlig vil stå op og påstå: Vi har skam oprettet mange tusind arbejdspladser, siden regeringen trådte til. Det har man også, og det kan man så rose sig af, men realiteten er, at det er sket for lånte penge. Det er en kort glæde, og det er baggrunden for, at vi står i utrolige økonomiske vanskeligheder i Danmark i dag.

Men hvad er der sket, siden regeringen trådte til? Ja, ungdomsgarantien, som skulle sørge for, at ingen unge mennesker kom i en situation, hvor det blev normalt for dem at være ledige, fjernede man. Vi mener ikke, at det er værre for unge end for ældre at være ledig – det var ikke derfor, vi havde gennemført forslaget – men vi mener, at det er katastrofalt, hvis unge mennesker tror, at livet er frit for arbejde, så det bliver til en livsholdning at være ledig.

Siden man fjernede ungdomsgarantien, har man jo også hørt regeringen ved socialministeren lægge meget vægt på, at nu skulle der søreme også til at ske noget for de unge ældre – altså dem, man svigtede i 1982-83. Nu kommer problemerne, som vi advarede imod. Nu kommer problemerne, og nu skal vi til at gribe ind, men måske er det for sent for den gruppe.